

CAPITOLUL AL OPTSPREZECELEA

CARTEA A TREIA A LUI MOISE, „LEVITICUL”

Cartea „Leviticul”, alcătuită din 27 de capitole, nu prezintă nici un interes. Dintre episoade, ea conține numai descrierea sfințirii lui Aaron și a fiilor lui ca preoți (cap. VIII), precum și curioasa istorie a lui Nadab și Abiu care și-au aprins cădelnița înaintea lui Dumnezeu cu foc străin, lucru pentru care Dumnezeu i-a ars de vii în fața templului (cap. X). Cartea „Leviticul” este, în fond, o înșiruire lungă și plicticoasă a tot felul de jertfe, slujbe religioase și ritualuri ale evreilor. „Sfântul” autor își expune vederile asupra preoției, asupra dobitoacelor „curate” și „necurate”, asupra diferitelor feluri de spurcăciuni. Printre altele el vorbește mult despre lepră și despre leproși, atestă sfințenia preoților, poruncește din nou să fie respectate sărbătorile, să fie aduse jertfă cele dintâi roade, analizează amănunțit diferite curățiri, și mai ales curățirea femeilor după naștere (cap. XII), vorbește despre hulirea domnului, cerînd ca ea să fie pedepsită cu moartea etc. etc. Un loc important este acordat pravilelor vieții civile. E un amalgam de prescripții inconsecvente și ciudate, la a căror lectură te apucă un căscat de-ți trosnesc fălcile.

Tocmai în această carte iepurele este declarat dobitoc „necurat”, pentru că el, deși rumegă, totuși nu are „copita” despicată (XI, 5—6) : „sfântul” autor a luat cu naivitate mișcarea iute a buzelor și nasului iepurelui drept acțiune de rumegare.

In cartea „Leviticul” sînt explicate, din punct de vedere religios, diferite boli. In examinarea acestei probleme, „sfântul” autor este pe cît de inepuizabil, pe atît de respingător. Unele dintre revelațiile lui sînt cu totul monstruoase : „...Dacă cel ce are scurgere va scuipa pe unul care e curat, acesta să-și spele veșmintele și să se scalde și va fi necurat pînă seara” (Leviticul, XV, 8). Dar un domn care suferă de scurgere se poate curăța cu ajutorul... credinței. Vă închipuiți, poate, că Biblia îi prescrie vreun tratament ? N-ați ghicit ! „Cînd cel care are scurgere se va vindeca de scurgerea sa, să numere șapte zile pînă la curățirea sa și să-și spele veșmintele și să se scalde la rîu și va fi curat. Apoi a opta zi să-și ia două turturele sau doi pui de porumbel și să vină în fața domnului, la ușa cortului descoperirii, și să le dea preotului” (Leviticul, XV, 13—14).

Biblia îi spune bolnavului cum să procedeze după ce se va însănătoși, dar este neputincioasă să-l ajute în vreun fel să se vindece de boală.

Interesante sînt unele opreliști. Trebuie să recunoaștem că „sfîntul” legiuitor arată deschis cît de revoltătoare erau pe atunci moravurile urmașilor lui Iacob. In cap. al XX-lea sînt înșiruite toate soiurile de desfrîu posibile și pentru fiecare dintre ele pedeapsa cu moartea.

În acest capitol, dumnezeu spune pînă și următoarele : „...Cine se va culca cu o femeie care are obiceiul ei firesc și va descoperi goliciunea ei, atunci el a dezgolit scurgerea ei și ea și-a dezgolit izvorul sîngelui ei. Amîndoi să fie stîrpiți din mijlocul poporului lor” (v. 18).

Iată, în încheiere, cîteva recomandări care pot servi drept model în ce privește stilul cărții „Leviticul”, „inspirat de dumnezeu”. Pasajul acesta trebuie citit cu cea mai mare venerație, căci cuvintele respective le rostește însuși dumnezeu : „Nimeni să nu se apropie de nici una din rudele sale ca să-i descopere goliciunea. Eu sînt domnul !

Goliciunea părintelui tău, adică goliciunea mamei tale, să n-o descoperi, că e mama ta. Să nu descoperi goliciunea ei.

Goliciunea femeii tatălui tău să n-o descoperi, căci este goliciunea tatălui tău.

Goliciunea surorii tale, fiica tatălui tău, sau fiica maicii tale, fie născută în casă sau afară din casă, să nu descoperi goliciunea lor.

Goliciunea fetei fiului tău sau goliciunea fiicei fiicei tale, să n-o descoperi, căci este goliciunea ta.

Goliciunea fetei femeii părintelui tău, născută din părintele tău și deci soră cu tine, goliciunea ei să n-o descoperi.

Goliciunea surorii părintelui tău să n-o descoperi, că este de un sînge cu părintele tău.

Goliciunea surorii mamei tale să n-o descoperi, că este de un sînge cu mama ta.

Goliciunea fratelui părintelui tău să n-o descoperi și de femeia lui să nu te apropii, căci este mătușa ta.

Goliciunea nurorii tale să n-o descoperi, căci este femeia fiului tău ; să nu descoperi goliciunea ei.

Goliciunea femeii fratelui tău să n-o descoperi, căci este goliciunea

fratelui tău.

Goliciunea unei femei și a fiicei ei să nu descoperi ; pe fiica fiului ei și pe fiica fiicei ei să nu le iei, ca să descoperi goliciunea lor, căci sînt rude de sînge și este nelegiuire.

Femeie, o dată cu sora ei, să nu iei, ca să le faci dușmance, descoperind goliciunea uneia lîngă cealaltă care este încă în viață" (Leviticul, XVIII, 6—18).

Cîtă cucernicie și înaltă ținută morală în toate cele expuse mai sus ! Atît doar că însăși Biblia spune nu o dată că „preacuvioșii sfinți" și „prieteni ai domnului" încălcau destul de des aceste prescripții.